

Protagonista, Violeta Andrei, secondată de cele trei „colege de brigadă artistică” — Ana Gădălean, Rodica Popescu și Dana Dogaru, într-un savuros moment de „spectacol în spectacol”.

■ FLORIAN POTRA

Eu, tu și Ovidiu

Geo Saizescu este unul dintre puținii noștri „oameni de spectacol” compleți, adică în stare să regizeze cu egală eficacitate un film, o piesă de teatru, un scenariu TV. În plus, îi place să apară, în peliculele sale, și ca actor, intruchipând un fel de *raisonneur* abstract și baroc deopotrivă, între un Patruel distrat și un Nastratin ferchezuit și extravagant. Proteismul acesta — care implică o necesară cunoaștere și familiarizare cu procedee și mijloace de comunicare variate — este orientat de Saizescu în direcția cultivării unei singure pasiuni: comedia, cu rezultate semnificative pentru filmografia națională.

În *Eu, tu și Ovidiu*, comedia e muzicală, formulei de „spectacol (TV) în spectacol” — gândită cu vioiciune de scenariștii Alexandru Struțeanu, Beno Meirovici (și de regizor însuși, după o idee de Bogdan Căuș) — adăugându-i-se motivele lirice sau ritmice, toate cantabile, ale lui Temistocle Popa, pe versuri de Flavia Buref (dintre care, cel puțin „Oare cine ești tu?” se fredonează sigur, șlagăr învâțat după ureche, la ieșirea din cinematograful).

Realizatorii au meritul, deloc neglijabil, de a fi „asamblat” cu abilitate, fără prea multe fisuri și rigidități în articulații, elemente și aspecte de tehnologie și de economie a producției, de brigadă de agitație, de

sezon al vacanțelor, de observație a cotidianului, pe fundalul unui litoral admirabil filmat — cu simțul evident al unghiurilor inedite, neașteptate, și totodată consacratore, emblematic — de operatorul Ion Marinescu. Fluxul comic înaintează cu suplețe, propulsat atât de dialog, cât și de gaguri, în situații umoristice atașante — și e păcat că scenariștii, odată trecuți de jumătatea filmului, dau semne de oboseală a invenției, a imaginației, așezându-se din când în când pe găselnița celor trei valize (identice și, de aceea, mereu schimbate între posesori), ca să-și mai tragă sufletul. Numai că experiența și priceperea lui Geo Saizescu sînt prea încercate, pentru ca operațiunea să nu fie dusă la bun sfârșit, printr-un final în care mai scapără câteva replici hazlii și câteva acțiuni de încurcătură-descurcătură, absorbite apoi de undă melodică a duetului de dragoste, senin și confortant.

Policalificarea regizorală de care am pomenit și-a demonstrat, însă, viabilitatea mai ales în conturarea, dacă nu chiar a unui stil, a unei modalități omogene și relativ noi, pentru ecranul autohton, mulată cu lejeritate, cu dezinvoltură, pe nevoile comediei cinematografice muzicale. Și nu e vorba doar de o împletire cursivă a prozei cu cîntecul

și cu dansul, ei, mai curînd, de un „ton” și de un „tonus” sau, dacă preferăm, de un „son” aparte, specific, propriu acestui film, ceea ce a determinat, în consecință, și contribuții primentite și primentitoare ale interpreților. La cîteva luni de la melodramaticul *Regăsire*, Violeta Andrei — căreia i se cunoșc și recunosc resursele reale de cîntăreală sensibilă și armonioasă — face dovada unei limpezi disponibilități și inteligențe comice, a unui umorism liric de autentică vibrație, prins la butoniera unei eleganțe spirituale de o tinerească, exuberantă candoare; de aici, convingerea că avem, în Violeta Andrei, una dintre actrițele noastre de cinema vădit complete, capabilă să se apropie cu succes de rolurile cele mai diferențiate și mai rotunde, pe o întreagă claviatură de expresivitate. Au susținut-o cu brio cele trei „colege de brigadă artistică” (Rodica Popescu, Dana Dogaru, Adriana Gădălean), nostime și pimpante, bine conduse, și din punct de vedere coregrafic, de Cornel Patrichi. Antagonistului Florin Piersic, simpatic și mereu euceritor (dar neper-

mis de spornic în kilograme) i s-au alăturat, într-un șir de compoziții net desenate, cu o ironie, pe alocuri, tranșantă. Dem Rădulescu, Sebastian Papaiani, Jean Constantin, Vasilica Tastaman, Ileana Stana Ionescu, Paula Chiuaru, Aurel Giurumia, Aurel Ciorauu, Ștefan Mibăilescu-Brăila, Cosma Brașoveanu. Au semnat cărți poștale ilustrate, sub formă de fotograme montate și mișcate, reînsufletind în zig-zag partea a doua a filmului: Draga Olteanu-Matei, Ana Szeles, Anza Pellea, D. R. Popescu, Petre Sălcudeanu, Al. Căprariu.

Produs de Casa nr. 5, filmul a fost prezentat, în seara premierii, de Dumitru Fernoagă, directorul întreprinderii. Acesta a indicat o calitate certă a comediei lui Saizescu în... „buna voie”. Ținem să precizăm că noi, spectatorii, am venit, într-adevăr, de bună-voie la cinema, ca să vedem *Eu, tu și Ovidiu*, dar, în realitate, filmul aduce și produce *voie bună*, o voie bună tradițională și, în același timp, îmbogățită de sugestile contemporaneității.

„RAMPA”, acum 50 de ani

martie 1928

Gazeta acordă în continuare spații largi seriei extraordinare de spectacole ale Mariei Ventura. Marea actriță a consacrat un dramaturg, pe Gib Mihăescu, cunoscutul prozator. „Pavilionul cu umbre” redeschide o pasionantă discuție: teatrul psihologic ● George Georgescu dirijează la Roma, în program, și un compozitor român, Alfonso Castaldi ● Se reia, la Național, „Patima roșie”, cu Marioara Zimniceanu în Tofana, iar în Șbîlț cu neîntrecutul lăncu Brezeanu ● Tânase colindă Moldova în turneu de primăvară, Vasluiuanul e primit în triumf oriunde poposește ● Se serbează, cu fast, centenarul nașterii lui Ibsen, Ion Marin Sadoveanu conferențiază despre marile scandinav. Preludiu la pasionantele cicluri

de conferințe de mai târziu. ● Camil Petrescu despre Ibsen: „Ceea ce e caracteristic e că evoluția lui Ibsen a fost spre... umor. Un cumpnit umor. De la melodramă la ironie. Asta a fost strania evoluție a uriașului nordic. Și asta redă toată măsura valorii lui”. Omagial, se prezintă la Național Rața sălbatică, cu Ana Luca, Aura Buzescu, N. Soreanu, G. Ciprian, I. Morțun ● Într-o ședință a cenaclului „Sburătorul” condus de marele critic Lovinescu, Victor Eftimiu citește piesa sa *Fantoma celei care va veni*, piesă ce se va reprezenta la Paris ● Sabin Drăgoi, directorul Conservatorului din Timișoara, predă Operei Române opera *Năpasta după Cavigiale*, care va fi Maria Cojocăreanu, iar Gh. Florescu, Ion

Importanta operă lirică își începe așadar, cariera! ● Vremi eroice ale cinematografului românesc. Într-o schiță dramatizată, plină de umor trist, se înfățișează nechezurile „pe teren” ale trupelor care filmează Maiorul Mura. În căutarea „exterioarelor”, actorii Victor Antonescu, Elvira Godeanu, G. Timică, Jean Georgescu se lovesc de opacitatea unor provinciali refractari la „comiciării” ● Teatrul Mic anunță o apropiată premieră: Mitică Popescu de Camil Petrescu, cu Mișu Fotino în rolul titular. Presa teatrală intră în alertă. Cu siguranță, se vor plăti multe polițe bătușului cronicar dramatic întors iarăși la uneltele de dramaturg. Deocamdată în foiletonul „Ramei”, în așteptarea premierii. Eugen Lovinescu elogiază tipul literar, văzînd în Mitică Popescu un „amestec de scepticism, de batadă fanfaronă, cunoscut și din Caragiale, căruia d. Camil Petrescu i-a adăugat și un element inedit: bunătatea ce se ascunde din pudoare”.

I. N.